

eBOKLAGRET

Sigurd Agrell

Arabesker

Sigurd Agrell

ARABESKER

*Originalutgåvan är från 1903,
författarens debutsamling.*

Idé och utformning:

Franko Luin

franko@omnibus.se

ISBN 91-7301-029-4

Omnibus Typografi
www.omnibus.se/eBoklagret
eboklagret@omnibus.se

O | Omnibus |

I

N'importe où hors du monde.

Charles Baudelaire

INDISKA DIKTER

I. Sagoförtäljerska!

Sagoförtäljerska, tätt vill jag sluta
mig intill dig och lyss till din röst,
drömmande huvudet luta
mjukt mot ditt pärlbandsbesmyckade bröst!
Sinnesberusande ord vill jag höra
från dina läppars röda korall,
smekande händerna föra
lätt genom ebenholtslockarnas svall.

Se —, i nattens blåmörka timma
strålar likt stjärnor ditt ögonpar,
röda rubinerna glimma
stolt i din gyllne tiar!
Tändernas vita pärlemoskimmer
glänser i månens silverljus
medan mitt öra förnimmer
ordens mystik i din visknings sus.

Skänk i pokalen den dövande drycken,
vilken ger glömska och ro åt min själ,
lutad mot dina armars smycken
bjuder jag livet farväl!
Fjärran från det för mig musiken
i varje klingande ord från dig,
diktens blånande vida riken
öppna sin svala rymd för mig. —

II. Lotusblomman

Månen vandrar sin ensliga stig
tyst i den drömmande natten,
lotusblomman har öppnat sig,
gungar på blånande vatten,
gungar med brusten stängel framåt;
sakta strömmen förrinner,
månens blick henne följer åt
tills hon i havet försvinner.

Så min kära i sorg jag såg
sakta från mig glida,
gripen av livets kylande våg
slets hon bort från min sida.

III. *Gotama Buddha*

Blekt över marmortrapporna glimmade månen,
över palmernas kronor vilade natt
och tyst och allvarsam stod kungasonen.
Men från palatset hördes yra skratt
och ut ur salarna ljöd gällt musiken
och bågarklang och bajadärers dans
till kungasonen, som stod djupt besviken
på livets lockelser och världens glans.

Hans blick var vänd emot det fjärran vida,
där nattens stjärnor bredde tyst sin prakt,
men för sitt öga såg han minnen glida
ifrån det liv han sett tillryggalagt.
Där lyste unga kvinnors friska fägring
bland vissna anleten och gråa hår,
där drogo ynglingar mot hoppets hägring,
där skredo spetälske med öppna sår,
där bars en död förbi på bår.

Och kungasonen sänkte tungt sin panna
och ut i natten ljödo dovt hans ord:
”Vad är det rätta och vad är det sanna?
Det finnes ingen lycka på vår jord.
Ve över ungdomen, ty ålderns år
förintar fågringen och levnadsglöden,
ve över hälsan, som till kval förgår,
ve över livet, ty det släcks i döden!”

IV. *Āranyaka*

(En skogsdikt)

Du liv, som lockande brusar
i bäckarnas dansande lek,
som mäktigt och bjudande susar
i skogar av åldrig ek,
som bringar människohjärtan
att dallra i lust och nöd,
som föder oss glädjen och smärtan, —
för dig är min åtrå död!

Vid den heliga strömmens vatten,
i skogen, där enslingar bo,
jag bidar den eviga natten
och slocknandets saliga ro:
som en sakta susning bland snåren,
som en lugn och klar melodi
i ensamheten gå åren
i drömmande stillhet förbi.

Med pannan sjunken i handen
förlömmade allt, som var,
jag ser i ro över landen
med blicken leende klar.
I skogarnas susande stammar,
i Ganges sjungande älv
och Himalayas isklädda kammar
jag skådar mitt eget själv.

De grönskande grenar, som gunga
där högt under himmelens blå,
och alla de fåglar, som sjunga,
mitt väsende äro också. —
Det är blott en dröm, som förrinner,
att vända tillbaka i sig, jag vet,
att all världen försvinner
och slocknar till intet med mig!

V. Nirvâna

För varelseskarans kretsande lopp,
från kropp till kropp,
från liv till liv, från död till död
i jäktande oro i ångest och nöd, —
det gives förlossning och slut,
det kan slockna ut i dvalans frid,
i Nirvânas hem bortom rymd och tid,
bortom varandets strid.

När Mayas slöja har brustit isär
och världen vi se i dess rätta gestalt,
vi se vad den är, —
att ett och detsamma är allt.
Då domnar viljan inom vårt bröst
och slutad är Karmas strid,
då finna i intet på jorden vi tröst,
vi längta endast till frid.

Vi se all levnads fåfänglighet,
att allt var stoft och förgänglighet,
för vilket vi kämpat och stridit,
för vilket vi ängslats och lidit.

Då äro till målet vi komna,
vår farkost får styra i hamn,
vi fälla segel och somna till ro
i glömskans famn,
i den djupa ro,
som har Intet till namn,
som vår tanke blott kan ana,
som nämnes Slut och Nirvâna
och Slocknad av allt.

Men världen, där solarnas bloss
i oändliga rymder brunnit,
för alltid försvunnit,
är även ett *Intet* för oss!

ALLITTERATIONER

I. Valan

Vadan väcken I Valan
sökande gåtornas svar
upp ur den dövande dvalan,
vari jag sjunken var?

Länge i vila jag varit,
länge i sömn jag låg,
sekler av år ha farit
sedan de släkten jag såg.

Världen är än den samma,
vandrar sin vanda gång,
än lyser solens flamma,
än ljuder flodernas sång.

Somrar av höst förödas,
vår smälter vintrars snö,
människoslakten födas,
fröjdas, sörja och dö.

Jag kunde sia och sejda,
visste all levnads lopp,
kunde ej hela och hejda,
hade ej tröst eller hopp.

Intet var det att vinna
varken i sång eller dåd,
döva nornorna tvinna
dagarnas ändlösa tråd.

Trött på all traktan och talan
steg jag bland skuggorna ner; —
vadan väcken I Valan,
spörjen om svar åt er?

Fingen ur Hel I ock höra
Valans siande sång,
intet vore att göra.
Världen vandrar sin gång!

II. Hel och Valhall

Högt i Valhalls höga salar
höras sånger och strängaspel,
djupt därnere i dödsrikets dalar
tystnaden härskar hos Hel.

Ned i dess natt, där skuggorna skrida,
når ej en glimt av solens glöd,
stilla där sova sida vid sida
alla fördömde i dvala och död.

Valhalls gudar glädjas och glamma,
spela med guld på silverbord,
men deras tankars flämtande flamma
stilla ej sånger och skratt och ord.

Gudarnas grånade huvud sänkas,
söka på grubbel och gåtor svar. —
Endast i döden ej tankar tänkas,
viken är viljan, som en gång var.

VARFÖR?

Ej ur tankens klara renhet,
ej ur en vilja helig och god,
ej ur en trängtan till frid och enhet
väller varandets vida flod.
Fram dess oändliga vågor draga
utan ett sista mål att nå,
evigt att sucka och klaga
tröstlöst sin vandring de gå.

Tanken föddes ur kaosnatten
sist och senast av alla ting,
som ett irrbloss på mörka vatten
svävar dess fladdrande låga kring,
mäktar aldrig att natten lysa,
mäktar aldrig att klarhet nå,
dömd till att dö och förfrysa
utan att livet förstå — — —

Undrande ser jag kring på världen,
underligt, gåtfullt tycks mig allt.
Varför blev den och är den,

varför tog den sig denna gestalt?
Kring mig ser jag de höga husen,
hör maskinerna rastlöst slå,
fjärran över mig stjärneljusen
vandra och vandra i rymdens blå.

Varför? Varför? tonar det inom dig
dovt som suckande klockors klämt.
Varför? Varför? frågar allt utom dig,
blott ett Varför? är ditt svar alltjämt.
Varje blomma, dig livet skänker,
plockar du sönder blad för blad,
forskar och ser och tänker
utan att veta för vad.

OÄNDLIGHET

Se, dagen dör, dess sista melodi
förklingat över aftonröda vatten.
Så glider livet ständigt oss förbi
för evigt hän i tystnaden och natten.

Men lugn jag ser på allting runt omkring,
hur skyn blir blek och skuggorna bli skumma,
jag vet, att allting är ett ingenting,
en intig lek blott i det stora stumma.

I fjärrblå rostår himlen över oss,
den vida rymden drömmer sval och stilla
och bleka stjärnor tändas bloss vid bloss.
Oändlighet! Och dock är allt en villa.

LYCKSALIGHETENS Ö

Jag drömde om Lycksalighetens ö,
som stiger grön ur blåa vågors sjö
med smärta pinjer och med höga palmer,
Jag hörde de saliges psalmer
om liv, som aldrig skall dö.

Jag styrde ut på fjärran ocean,
i solljus lyste glatt dess fria ban,
men natten kom, dock syntes stjärnor glimma,
så doldes allt i dimma
och det blev storm och stark orkan. — —

När solen steg till sist ur domnad våg
och vinden saktat sig, mitt öga såg
ut över vattnen, hän mot himlaranden,
då syntes bland vågorna stranden
av en ö, som lugn där låg.

Dess kala klippor glänste kallt som snö
och varje sus av vinden tycktes dö

i suckar bort bland blå cypressers grenar
och svart bland vita stenar
gapade gravar, — det var Dödens ö.

SORG

Så kom, du sorgernas milda fé,
låt allt ditt smekande bittra ve
vår trötta själ få känna,
vi längta bort från allt fult och rått,
från all den smärta, som stinger smått,
till sorger som renande bränna!

Vad gör att sörja, blott ren och skär
och orörd av fulheten sorgen är,
då gärna sin smärta man lider. —
Kom, tag oss på din mjuka arm
och låt oss gråta vid din barm
och sörja i saknadens tider!

O sorgens fé, förbarma dig,
vi vandra i smuts på vår levnads stig,
där blott trampade blommor vi finna,
vi veta, att lyckan vi aldrig nå, —
så låt åtminstone sorgen få
hos oss i skönhet brinna!

TÖRNROSA

I tusende år har Törnrosas slott
med mosshöljda murar i skogen stått,
och medan åren strömma,
därinne alla drömma.

Det är så tyst i dess öde gemak,
där törne sig slingar kring väggar och tak,
en vind fläkt knappast bävar
i gråa spindelvävar.

Bland skära rosor och gröna blad
ha alla funnit en vilostad,
där ligger i drömmar prinsessan
med gyllene lockar om hjässan.

Men aldrig häver sig hennes barm
och marmorkall är slumrerskans arm,
fast solen värmande skiner
från brustna silkegardiner.

Så har hon sovit i sekler sin dröm,
dock kunde hon åter mot ljusets ström
de vita armarna sträcka,
om någon henne vill väcka.

Men skulle vid hennes bädd jag stå,
jag väckte prinsessan ej upp ändå,
jag lät henne sova och drömma,
för evigt livet få glömma.

Bland rosor ville hos henne jag bo,
bland rosor sövas i dvallung ro,
bland rosor huvudet gömma,
bland rosor allting glömma.

FÄRGDIKTER

I. Svart

Bing, bang!
Svart som begravningsklockors klang
dånar en allting dövände sång
dagen lång
inom mig, utom mig,
darrar och dönar,
suckar och stönar . . .

Svarta — som fladermöss
i ett fängelse, unkna mörker —
tankarna flaxa omkring mig,
trycka mig kväva mig.

Smutsiga svarta fåglar
komma i tusental
kretsande,
skriande,
sprida förmultnandets luft,
föruttnelsens stank över allt,
smutsa, besudla allt. —

Detta är livet,
detta är världen!
Och bakom det hela —
natt, natt . . .
En evig natt,
ett allting släckande mörker!

II. Rött

Röd är den sjunkande solen,
rött är det glittrande havet,
röd brinner himmelen,
röda stå höstens gulnade träd.

I ett skimmer av rött
skymtar allt omkring mig:
marken, husen och människorna
och alla mina minnen.

Jag går och går utan ro
i den döende dagens heta färg,
och tankarna vandra och vandra
i en brinnande, brännande rödhet.

Och ur de förblödda skyarna
blickar en stor och glödande sol,
och ur tankarnas röda skimmer
stirrar ett stort och blodsprängt öga. —

III. Blått

Blåa drivorna ligga därute,
blå är natten, kylig och stilla,
blått är ljuset från måne och stjärnor,
blått är skimret på frusna rutor.

Blåa skuggor tunga falla,
mörka stå husens höga fasader,
fönstergardinerna bleka darra,
blåa drömmarna sväva, svinna . . .

Vemodets dunkla blå de bära,
saknadens bleknade, trånadens ljusa:
skumma töcken av späda gestalter
svepta i lätta, blåa slöjor.

Hopplös längsel och trötta minnen
stiga sakta ur själens fjärran,
skymma blicken likt vitblå dimmor,
vagga, vaja på mörkblå vågor.

Tystnade sånger, tvinsjuka tankar
födas åter i drömmens dunkel,
le sitt löje, klaga, kvida,
tystna och dö bland blåa töcken . . .

IV. Grönt

Min själ är en glömd ruin
bland stilla ensamma skogar,
en ruin av rämnad sten
med fuktig grön mossa.
Murgrön och vildvin
slinga uppför väggarna,
hölja allt i grönt,
i dämpade gröna nyanser,
de späda rankorna
och de fina bladen
vagga i vinden,
darra i stilla vällust,
skälva av dov smärta.

Jag drömmer i liknöjd ro
som den lugna naturen,
som det första primitiva livet —
utan sorg, utan fröjd.

Min själ är rämnad sten
bland murgrön och mossa,
där kalla gröna ödlor
leka och glittra
i ljunt solsken.

NOCTURNE

Natt på öde mo:
Vintergatans bro,
snö och stilla ro . . .
Intet hopp och ingen tro.

Allt, vad tanken tänkt,
allt, som lyst och blänkt,
allt, vad livet skänkt,
blir ändå i mörker en gång sänkt . . .

II

*”För skönhetens skull,
för den gyllene solen
och de gula rosorna . . .”*

MORGON

Skära, bleka,
skimrande morgonskyar
sväva i öster.
Skära, veka,
smekande mjuka röster
tona inom mig med sällsamt sus.
Hela min inre värld
badar i strålar av skäraste ljus.
Skära, lätta
morgondrömmarna
falla över min själ
såsom fallande lätta rosenblad,
och allt är väl
och min själ är glad.

Livet! Livet!

Lovande, lockande,
hägrande, vinkande
står du i morgonens skära ljus.
Såsom morgonens skimrande sky

är din skära hy,
och som morgonvindarnas smekande sus
är din dansande gång,
är min framtids jublande sång!

MYSTICA AMOROSA

Kom, blida leende kvinna,
jag lyss till din rösts musik,
de mörka ögonen brinna,
ditt väsen är fyllt av mystik!

När tryckte jag förr dina händer
och kände ditt doftande hår?
Jag har sett dig i fjärran länder,
vi ha älskat i tusende år.

Du skred bland Hellas' hetärer
i ett jublande phalloståg,
bland Indiens bajadärer
du dansat vid Ganges' våg.

Som späd och svartögd flicka
i Japan jag fått dig se,
på en liten lackerad bricka
du räckt mig doftande té.

Vi sutto fordom i Kina
under blommande persikoträn,
vi sågo månen skina,
jag drömde mot dina knän.

Jag såg dig bland käckä grusiner
på hästar med fladdrande man,
vi lekt bakom silkegardiner
på svällande purpurdivan.

Du stod i det strålande ljuset
i det bländande vita Tiflis,
jag har sett dig i haschisruset
i Mohammeds paradis.

Kom, blida leende kvinna,
jag lyss till i rösts musik,
jag ser dina ögon brinna
av Österlandets mystik!

EVA

Du står framför mig
i solens gyllne strålar,
där millioner dammkorn dansa.
Ditt linne är så vitt,
så långt och vitt,
du är så blek,
så blek,
blott under dina ögon,
dina stora bruna ögon
har du små skära fläckar,
skära små fläckar.

I ditt mörka hår
bär du en ros, —
en ljusgul ros
med gröna blad
och röda taggar.

Du ler,
du ler med bleka läppar
ett sällsamt leende,

du sträcker dina armar,
dina vita armar
mot den gyllene solen.
Jag ser. —
Jag ser du håller något.
En orm,
en grön och liten orm.
Han slingrar sig
omkring din vita arm,
din runda vita arm.
De gröna fjällen
glänsa,
glittra.
Den fina röda tungan
darrar,
leker,
slickar det gyllene ljuset.

Du ler.
Du kysser honom,
den gröna ormen
med darrande läppar,
bleka röda läppar.
Eva!
Vad ormen
och ljuset

och du
äro sköna!

För skönhetsens skull,
för den gyllene solen
och de gula rosorna
vill du sänka en värld,
en värld — i kval.
Och du ler, Eva,
du ler,
och jag vill kyssa
dina bleka läppar!

SOLGLITTER

På de gröna enarna
silverdroppöverdaggade
spindelvävarna vaggade
rimfrostvitt bland grenarna.

Lätt på de flinka fötterna
gick du längs åkerrenarna,
trippade på stenarna
och kvistarna och rötterna.

Och vi möttes och nickade.
Och du teg och fnittrade,
men ditt öga glittrade,
när mot mig du blickade.

Lärkorna sjöngo och kvittrade,
tupparna golo i byarna,
bland de glesa skyarna —
morgonsolen glittrade!

PÅ FRYKSDALSFÄRD

Genom Värmlands vida skogar
vi vandra mot Fryksdalen hän,
framåt förbi lador och logar
och stugor med täppor och trän.

Vi lalla i näverlurar
och knoga med kuntar på rygg,
vi springa för ilskna tjuvar
och stickas av sommarens mygg.

Och mödorna äro väl många,
men Nilsby vi nalkas ändå,
där stränderna ligga långa
och böljorna blänka blå.

Och nere vid stranden av Fryken
där fläktar vinden frisk,
där banka flickor på byken
och pojkar meta fisk.

Där ånga brusande båtar,
som vräka vågor mot land,
och glatt ljuda vallarelåtar
från skogarna på strand.

Vi vandra fram på vägen
mot Östra Emtervik,
och skogarna susa sin sägen
vid vindarnas vildmarksmusik.

KATTER Å TÖSER

Töser i hansker å hatter,
sôm tôcker di ä bra,
å store dryge katter
dôm licker inte ja, —

för si bå katter å töser
di ä allt bätter sôm små,
då tassera inte klöser
å ygera ä så blå.

VÅR

Nu vackner alle minnera,
sôm fôr ha gjort mä gla,
fôr björkera å linnera
får bla, —
ja ha! —
fôr nu så ä dä vår
å alle di små kvinners
spasserer ut å går,
fôr dä gör så gött i kinnera
uttå di lene vinnera
å då gör ont i ygera
åv sol å vackert vår,
men skiner fint gör tygera
i deres nye klär,
å di tänker fäll så här:
”Si en får, ja en får,
når dä lîer emot vår,
fålle göre så grann
fôr å få en fästeman, —
valls da går. ”
Nu smälter alle isera

å sjöen ligger blå,
nu vackner alle visera,
sôm fôr ja gnola på,
å ja tänker allt sôm så,
dä ä bra ändå
för den, sôm går i sola,
når dä blir vår på jola, —
å alle, alle ola,
sôm fôr ja gått å gnola,
ja går å gnoler på.

SÔMMER

Dä ä så grönt i skogera,
på backera å ängera,
å sola skiner på längera
uttå di röe logera
å på di blanke plogera
å förskinna på drängera
å på di granne kängera,
sôm hårrskapsbarna har,
nu dôfter traggårssängera
å ärtera på stängera
får söte skier snart,
dä ä så fint å rart.

Å bål på veskjulsbacken
blann ståbbera å brära
i di fine vite klära
mä hatten bak på nacken
står själve hårrgårsfrökna
uppå di höge klackera,
å ho ger hönsa röre
å lyr på deres kackera

å tôcker, *ho* kan höre, —
att alle hopa tacker'a!

Å köksa Anna-Maria,
”den stora och den starka”,
ho går må härrskapslarka
te svina utti stia
å häller fulle hoera
åt galtera å soera
å di små rare grisera.

Å di små laggårspigera
tar åv di tunge skonna
å går i vall må kvigera,
må stutera å konna,
å ätter dôm på stigera
går pøjkerä mä munngigera
å speler fint för pigera.

Å alle små lortige töser
di hôpper blann tuver å röser
å plocker blåbär å kröser
å perker å roter i jola
å bliger å blinker mot sola.

Å nu så kan en reckett si,
att dä ä fint å sômmerti,
å dä ä inga nö.

Ja, sjôlveste Patronen
ä bliere i ”tonen”, —
för tôrirt blir hanses hö.

III

Fort, Pachydermata, fort!

Arthur Schopenhauer

DIKTAREN I VREDE

Välmenande pöbel, du som tror
så dumt och platt och naivt,
att ej den store ser, att han är stor
i denna värld, där allt är relativt,
du önskar, han skall hyckla med dig
och låtsa själv han är en liten fjant,
och blott i löndom må han gyckla med dig
och akta sig, att tala sant!

Ett strå är ett strå bland gräsens flock,
ett ax är ett ax bland säden,
en sten en sten och en stock en stock,
men furan är högst bland träden
och högt över småskogens knotiga enar
och kärret och mossan och dravet
hon susar med mäktiga grenar
i vindar, som komma från havet.

Långt bort från eder dammiga färd,
i höga, rena regioner,
där vandrar konstnärn i sin egen värld

av färger och av toner. —
Vad bryr väl honom ditt hesa skri,
du platthetspockande ”like”
det ljudet tränger honom förbi, —
det når aldrig konstens rike!

DIKTAREN TILL DEMIURGEN

Du Demiurg, vad har dit väl att skänka
en själ, som kräver dig på evigheter,
som vill ett vanvettsrus av klarblå eter,
en glans mer skarp än någon sol kan blänka!

Behåll din skärv åt andra små poeter,
det stycke, som du ger, kan endast kränka
den stolte, som i livet lärt att tänka,
som lärt förakta dina härligheter.

I denna natt av kval, där ingen ser mig,
o Demiurg, jag skrattar dig i synen! —
Och du förlåter kanske mitt beteende?

I morgon spak och leende
jag sitter där igen och prisar grynen
i smulorna av kakan, som du ger mig!

”DÉCADENTER”

Till herrar ”Amerikaner”,

K. G. Ossian-Nilssons övermänniskor

Ja, kalla oss ”décadenter”
och överblaserade män,
förryckta deliranter
och annat mera! — Än se'n?
Vi kalla er amerikaner,
ni män med två tums hud,
som leva av fläsk och chikaner
och bedja till dollarn och Gud!

Ni tro, att ypperst bland länker
i skapelsens kedja ni är.
Värderade herrar, — ni *tänker*?
Eller kanske ni bara svär!
Jag vet, hos er lär uret
ha rent ovanligt brått, —
men mycket långt över djuret
ha ni dock än ej nått.

Visst finner i aritmetiken
man knappt er överman
och även i journalistiken
och konster med piskor och spann,
men svettiga ”legioner
med muskler utav stål”,
vi le åt de additioner,
som är er levnads mål.

Ni tycks helt naivt kunna ana,
att vi endast — dricka absint
och förkrossade se mot Nirvana
och era skallars flint: —
Vad våra sinnen känna
förnimmes aldrig av *er*,
ni mammondrängar, som bränna
till tegel er andes ler.

Den makt, som skapar allt vara,
blir kanske i längden trött
på eder härliga skara
och allt dess tränade kött.
För känslig och stor blev vår hjärna
för häftiga hjärtats slag,
men vår tanke är dock en stjärna,
som bådard en gryende dag.

Ni ha ingen fritid att öda —
för kampen i tillvarons träsk,
vi *unna* er eder möda,
er svett, er hud och ert fläsk!
Vi se mot det fjärran och sköna,
vi glädjas åt tankarnas gång,
vi höra all rymden döna
av en djup och underlig sång.

S N Ö

Snö, snö! Vit kall snö,
snö över slätt och sjö,
snö över land och stad,
snö över multnade blad.

Snö! Snö har gömt
vad vår ungdom drömt,
tanken är klar och kall,
hård är dess rena kristall.

EPILOG

Vad är dröm och vad är vaka,
vad är natt och dag,
vad är njuta och vad försaka?
Vad är mitt eget jag?

Den, som i drömmen lidit,
lidit mer än ett liv?
Den, som i vakan skridit
leende, glad och naiv?

Den, som i livet fått röna
kval, som stungit och bränt?
Den, som i dröm sett det sköna,
som ej vakan känt?

Har jag av smärtan ej njutit,
var det ej kval i all fröjd,
har jag med glädje ej brutit, —
längtat mot renhetens höjd?

Människor, klandren och dömen
den, som diktat och glömt,
den, som levat i drömmen
och i livet drömt!

Vad är dröm och vad är vaka,
vad är natt och dag,
vad är njuta och vad försaka?
Vad är vårt eget jag?